

Đề bài:

Hãy viết về món quà sinh nhật của người thân dành cho em và đã để lại trong em ấn tượng sâu sắc nhất.

Bài làm

Làm người, ai cũng có một người nào đó để nhớ để thương, tôi cũng vậy. Mỗi khi nhìn lên bầu trời đầy sao, tôi lại nhớ đến một người, một người không chỉ là đấng sinh thành mà còn là người bạn lớn, người yêu thương tôi hết mực: đó là bố tôi.

Chuyện xảy ra cách đây đã lâu khoảng bảy tám năm về trước, khi đó tôi chỉ là một cô bé con.

Tiếng kèn đám ma buồn thảm thê lương dội đi khắp làng. Tiếng khóc nỉ non, ai oán cùng bầu không khí đau thương bao trùm lên ngôi nhà cuối làng báo hiệu sự ra đi của một linh hồn, người chồng, người cha và cũng là trụ cột gia đình. Cô tôi dắt tay tôi bước vào nhà. Có rất nhiều người: bác Biên, bác Dầu, chú Toan, anh chị em bố tôi... Cả những cô chú tôi không quen, trông ai cũng đau đớn buồn thảm. Một vài người khóc nức nở. Tất cả mọi thứ trong nhà đều nhuốm màu tang tóc: Chiếc giường bố tôi nằm chết phủ một tấm vải đen. Một chiếc quan tài đặt giữa nhà, mẹ tôi quỳ khóc bên linh cữu bố, chưa bao giờ tôi thấy mẹ đau đớn như vậy, hai anh tôi đứng bên cạnh mẹ. Và trên bàn thờ, tấm di ảnh bố tôi đang mỉm cười. Cô tôi buộc lên đầu tôi một tấm vải trắng. Tôi hỏi cô tôi, bố tôi đâu. Tôi muốn biết bố tôi ở đâu, tôi muốn có câu trả lời nhưng không ai cho tôi biết cả. Tôi không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng tôi cảm thấy buồn, buồn lắm, buồn não nề! Và tôi òa khóc những kỉ niệm đẹp đẽ cùng bố ào về trong tôi. Trong nhà là út nên tôi được bố cưng nhất, đi đâu bố cũng đưa tôi theo. Hồi đó, bố thường dẫn tôi ra sông tắm. Bố cho tôi ngồi trên vai rồi dẫn tôi đi chơi khắp làng, mua kẹo cho tôi. Nhớ một lần, tôi nghịch đất bị giơ hết quần áo, đầu tóc, mẹ bắt tôi quay mặt vào tường nhưng bố đã xin cho tôi nhờ thế mà tôi thoát nạn. Không những thế, bố luôn bên tôi mỗi khi tôi bị mẹ mắng hay bị hai anh ăn hiếp. Trong trí óc thơ ngây của tôi, bố như là một hiệp sĩ sẵn sàng giúp tôi mỗi khi gặp khó khăn và bố có thể làm mọi việc dù lớn đến đâu chẳng nữa như Tôn Ngộ Không có bảy mươi hai phép biến hóa vậy. Vào một buổi sáng cuối thu, bố đưa tôi đi chợ huyện. Chợ rất to và nhộn nhịp bày bán đủ thứ: quần áo, giày dép, thực phẩm, cả những quán ăn, nhất là những cây kẹo đủ loại nhiều màu sắc... chúng làm tôi thích mê. Và có một thứ trong chợ khiến tôi rất thích, nhưng không thể nào mua được. Đó là một chiếc váy đồ treo trong một tủ kính. Chiếc váy rất đẹp, có một cái nơ rất to ở phía sau và viền đăng ten nơi cổ như chiếc váy của công chúa ấy.

– Bố, bố mua cho con chiếc váy đồ này nhé! – Tôi nắm tay bố năn nỉ.

– Chiếc váy này đắt lắm con ạ! Hay để bố mua kẹo cho con nhé.

Tôi giận dỗi, giậm chân bình bịch.

Được rồi! Bố sẽ mua cho con vào ngày sinh nhật – Bố tôi lưỡng lự.

Thật chứ bố! Bố mua cho con nhé! – Tôi nhảy cẫng lên không để ý rằng khuôn mặt bố thoát nét buồn.

Kể từ ngày hôm đó, bố đi làm về rất muộn. Một đêm mùa đông, gió đông bắc thổi lùa qua khe cửa, lạnh lẽo! Bố tôi vẫn chưa về. Bỗng có vài người hàng xóm khiêng bố tôi về nhà. Họ tìm thấy bố nằm bên đường. Bệnh thấp khớp của bố tái phát. Dù rất đau nhưng bố vẫn gọi tôi lại và đưa cho tôi một chiếc vá đờ cùng lời chúc sinh nhật. Hôm đó là lần sinh nhật thứ sáu của tôi – lần sinh nhật in sâu vào tâm khảm và suốt đời tôi không thể nào quên. Ngày hôm sau, mẹ đưa bố vào bệnh viện, tôi được gửi ở nhà cô tôi ở Nam Định. Bố tôi bị mắc bệnh tim và không lâu sau bố mất. Quá nhanh! Tôi còn không kịp nhìn mặt bố tôi lần cuối. Cả ngày hôm giỗ bố và những ngày sau nữa, tôi cứ khóc suốt, không ai có thể dỗ nổi. Tôi thấy ghét chính mình. Chỉ vì những đòi hỏi của tôi mà bố tôi đã phải kiếm việc làm thêm để có đủ tiền mua cho tôi chiếc vá. Thấy tôi khóc, mẹ dẫn tôi ra ngoài và chỉ lên bầu trời đầy sao. Mẹ nói bố đã bay lên trời hóa thành một vì sao và mãi ở bên tôi.

Đã tám năm trôi qua, nhưng những kỉ niệm về bố vẫn sống mãi trong tôi. Hôm nay, nhìn lên bầu trời đầy sao, tôi thầm nguyện ước một ngày tôi sẽ được gặp bố và có lại tuổi thơ êm đềm như xưa.

Hoàng Oanh